

ELLE KENNEDY

Voel de liefde

Mannen in uniform 11

Vertaald door inAksie

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Voor alle fans van de Mannen in uniform-serie – ieder boek is voor jullie geschreven, zo ook dit deel. Door jullie eindeloze enthousiasme en support is deze serie geweldig om te schrijven, en ik waardeer ieder lovend woord en alle recensies die ik heb ontvangen. Bedankt dat jullie deze reis met mij aangaan. *You guys rock!*

1

Mia Weldrick kon wel honderd betere dingen bedenken om op een zaterdagochtend te doen. Uitslapen. Ontbijten in het restaurant tegenover haar appartement. Joggen. Een van de tig ongelezen boeken openslaan die stof lagen te verzamelen op haar plank.

Maar ze deed niets van dat alles. Nee, want ze was te druk met zoeken. Ze moest het mobieltje vinden dat ze gisteren per ongeluk had begraven tussen de tulpen van Tom en Sarah Smith.

‘O, in jezusnaam,’ momperde ze in zichzelf. ‘Waar ben je, rotting?’

Ze hoopte vurig dat haar broertje Danny niet weer in slaap was gevallen. Ze had hem wakker gemaakt en gezegd dat hij haar na precies twintig minuten moest bellen. Ze werd stapelgek als ze al haar contacten kwijt was. Anders dan mensen die slimmer en praktischer waren dan zij had ze geen back-up gemaakt met wachtwoorden en telefoonnummers; alles stond in haar telefoon, wat betekende dat ze het zich niet kon veroorloven die te verliezen.

Terwijl ze een zucht onderdrukte, schoof ze een paar centimeter opzij en liet haar hoofd zakken in de gele tulpen. Er kwam een zoete geur in haar neus, maar geen geluid in haar oren.

Nou ja, behalve het harde schrapen van een keel dat plotseling achter haar klonk.

Ze draaide haar hoofd om en zag direct de bron van het geluid. Hij was duidelijk de buurman van Tom en Sarah, als ze afging op de opgerolde krant in zijn hand en zijn slaperige hoofd.

‘Alles oké, snoes?’ riep hij.

O, boy. Hij had een zuidelijk accent. Dat verhoogde zijn sexappeal een miljoen keer, hoewel de man zelfs zonder dat accent een

absolute tien zou scoren. Warrig lichtbruin haar, whiskykleurige ogen, een gebeeldhouwde kaak. En zijn lichaam was ook niet vervelend om naar te kijken, het was gespierd maar slank, lange benen in verschoten blauwe spijkerstof en biceps die door een gekreukeld wit T-shirt heen staken.

‘Niet echt,’ riep ze terug. ‘Hé, kan ik je oren even lenen, *snoes*?’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Sorry?’

‘Kom me eens helpen luisteren.’

Ze schoot bijna in de lach van zijn verbaasde blik. Ze wist dat ze als een volslagen idioot klonk, maar ze kon zijn hulp echt gebruiken. Ze had net iets meer dan een uur om haar telefoon te vinden, zich thuis om te kleden en zich naar de broodjeswinkel te haasten waar ze in het weekend werkte.

‘Mag ik vragen waar we naar luisteren?’ vroeg haar donkerharige vreemdeling toen hij naderbij kwam.

Mia hield haar hoofd schuin naar achteren om hem aan te kijken. ‘Alle machtig,’ flapte ze eruit. ‘Je bent idioot lang.’

Haar vreemdeling grijnsde. ‘Misschien ben jij juist idioot klein.’

‘Ik ben één tweeënzestig. Dat is een gemiddelde lengte.’ Haar voorhoofd begon te zweten, dus ze zette haar baseballpetje af en duwde een vochtige lok haar uit haar gezicht. ‘Hoe lang ben je?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Een achtennegentig.’

‘Zoals ik zei, idioot lang. Ik praat hier met een reus. Speel je basketbal?’

‘Nee. Jij?’

‘Tuurlijk, ik oefen elke ochtend met ballen gooien voor ik naar mijn werk ga.’

‘Echt?’

Ze moest lachen. ‘Nee, niet echt. Geloofde je me echt?’

Voor hij wat terug kon zeggen gebaarde ze naar de andere kant van het bloemperk. ‘Hoe dan ook, loop eens daarheen en vertel me of je iets hoort.’

Het sprak in zijn voordeel dat hij verder geen vragen stelde. Hij liep gewoon met lange passen over het vers gemaaide gras en

ging voor de bloemen op zijn knieën zitten. ‘Wat zou ik moeten horen?’

‘Nou, als mijn broer steeds weer mijn telefoon belt, zoals ik hem heb opgedragen, dan zou je de zachte tonen van ‘Take on Me’ van A-ha moeten horen. Ik ben erg van de jaren ’80-pop,’ zei ze met zelfspot.

Haar vreemdeling staaarde haar even aan voor het begrip in zijn ogen te zien was.

‘Wacht even, heb je je telefoon in de grond gestopt?’

Mia zuchtte. ‘Niet met opzet. Hij moet uit mijn zak gevallen zijn toen ik gisteren planten aan het poten was. Risico van het vak.’ Ze zakte op haar knieën. ‘Stil nu. Ik wil mijn telefoon deze eeuw nog terugvinden. Ik ben vanmorgen weer helemaal hierheen gereden en ik heb vandaag nog meer te doen.’

Vanuit haar ooghoek zag ze hoe zijn grote lichaam zich over de grond boog. Ze moest het hem nageven, hij reageerde heel sportief op deze waanzin.

En jee, hij was léúk. Ze kon het niet laten om naar hem te kijken, zo vaak dat ze zich uiteindelijk moest dwingen om haar blik af te wenden.

‘Hier,’ riep hij een minuut later.

Terwijl de opluchting door haar lichaam stroomde, rende Mia naar hem toe met een schop in haar hand. Ze begon te graven op de plek die hij aanwees, stak haar hand in de vochtige grond en tastte rond naar de telefoon. Haar vingers raakten iets hards en stevigs terwijl getril vergezeld van haar beltoon haar hand kietelde.

Ze trok triomfantelijk de iPhone omhoog, veegde de aarde van de screenprotector en keek verrukt naar haar redder. ‘Hoera! Het is ons gelukt!’

Het leek hem moeite te kosten om zijn lachen in te houden, maar het kon haar niet schelen hoe gek of stom ze klonk. Hij had net haar hele dag gered.

De telefoon galmde nog steeds haar favoriete song en het nummer van haar broer knipperde op het scherm, dus ze nam hem snel op.

‘Hoi, Danny, ik ben het. Ik heb hem gevonden.’

De irritatie klonk door in de stem van haar broer. ‘Ik ben blij voor je, sufkop. Kan ik nu weer gaan slapen?’

‘Als je nog een keer sufkop tegen me zegt neem ik geen ontbijt mee naar huis.’

‘Kan me niets schelen. Ik heb geen honger. Ik ben moe. Omdat iemand me bruut heeft gewekt op zaterdagmorgen om acht uur.’ Hij bleef even stil. ‘Kom je nog langs voor je naar je werk gaat?’

‘Ja.’

‘Prima. Dan kun je misschien inderdaad wel wat te eten voor me meenemen.’

Ze onderdrukte een lach, niet verbaasd door zijn totale omme-zwaai. Moe of niet, tienerjongens hadden een geweldige eetlust en Danny at met zijn zestien jaar als een paard. Haar wekelijkse bonnetje van de supermarkt was het bewijs.

‘Een gebaar in de vorm van voedsel zal me laten vergeten dat ik vandaag wakker gemaakt ben,’ voegde hij eraan toe. ‘Maar ik zweer je, Mia, als je je telefoon nog één keer verliest, dan maak ik je af.’

‘Ja, tuurlijk man. Dat wil ik meemaken.’

‘Je zult het meemaken en hoe,’ zei hij.

‘Uh-huh. Oké. Tot zo.’

Ze glimlachte terwijl ze ophing. ‘Kleine broertjes zijn zo onuitstaanbaar,’ zei ze tegen haar wachtende vreemdeling.

‘Geloof me, ik weet er alles van. Ik heb een jonger zusje en ze was vroeger een lastpak. Hoe oud is je broer?’

‘Zestien. Hij kan soms een draak zijn, maar meestal is het een prima joch.’

De man voor haar stak zijn handen in de zakken van zijn verschoten spijkerbroek. Die stond hem goed, zag ze. Ze had de belachelijke neiging hem te vragen om even rond te draaien, zodat ze naar zijn kont kon kijken.

Hij is geen stuk vlees, Mia.

Een zucht bleef in haar keel steken. Nee, hij was geen stuk vlees. En al was hij dat wel, dan nog had ze geen tijd om daarvan te

genieten. In haar chaotische leven was geen plaats voor lange, knappe spetters die er geweldig uitzagen in spijkerbroek.

‘Dus je doet werk voor Tom en Sarah?’ vroeg hij.

‘Ja. Maar het werk is in feite al gedaan,’ antwoordde Mia. ‘Sarah wilde niets opvallends, dus het kostte niet veel tijd om het te regelen.’

De teleurstelling op zijn knappe gezicht was overduidelijk, maar zijn toon bleef vriendelijk toen hij zijn hand uitstak. ‘Ik ben Jackson Ramsey, trouwens. Ik woon hiernaast.’

‘Mia Weldrick. En ik zou je wel een hand geven, maar die zit onder de aarde.’

‘Ik vind het niet erg om af en toe smerig te worden.’

Haar adem stakte toen hij dichterbij kwam met een grijns om zijn lippen. Toen hij haar hand pakte, begonnen haar wangen te gloeien en ze werden nog warmer toen ze de ondeugende ondertoon van die woorden oppikte.

‘Was dat een hint?’ vroeg ze.

‘Was wat een hint?’

‘Je weet wel, het hele “ik ben dol op smerig”. Was het de bedoeling dat ik zou gaan tintelen en weke knieën zou krijgen?’

Want dat is gelukt.

Jackson lachte, een diep, sexy geluid dat tussen hen kabbelde.

‘Ik zei niet dat ik van smerig houd. Ik zei dat ik het niet erg vond. En nee, het was geen hint.’ Hij gniffelde toen hij in haar ogen keek. ‘Hoezo, kreeg je er tintelingen en weke knieën van?’

‘Nee.’

Ze zette een stap in de richting van haar pick-up en wendde haar hoofd af voor het geval haar gezicht haar leugen zou verraden. Ze voelde dat ze tintelde. Alleen al de nabijheid van deze man deed een vreemde hitte door haar hele lichaam stromen. Ze had zich al maanden, of misschien zelfs jaren, totaal niet tot iemand aangetrokken gevoeld en was zelfs vergeten hoe het voelde. Maar de symptomen kwamen op dit moment hard bij haar binnen.

‘Ga je een keer met me uit eten?’

Het verzoek was boud en kwam uit het niets en het zorgde voor een steek van opwinding in Mia's maag.

'O boy,' zei ze met een zucht.

'O boy?' Hij glimlachte weer naar haar. 'Reageer je altijd zo op uitnodigingen voor een etentje?'

'Nee. Maar dat komt omdat ik er niet veel krijg,' bekende ze. 'Ik ga nooit uit, wat betekent dat ik niet veel mannen ontmoet. Eerlijk gezegd was ik hier niet op voorbereid.'

'Dit vraagt niet veel voorbereiding, snoes. Een ja of nee is genoeg.'

Ze mompelde weer 'O boy' en weifelde tussen liegen en dood-eerlijk zijn. Uiteindelijk won de eerlijkheid.

'Oké, ik zal recht voor z'n raap zijn,' zei ze tegen hem. 'Je bent waanzinnig sexy en ik val absoluut voor je lengte. Het geeft me het gevoel dat ik breekbaar ben.'

Hij grinnikte. 'Oké...'

'Maar ik wil niet met je uit eten.'

'Juist.'

De zichtbare teleurstelling in zijn ogen zorgde ervoor dat ze snel verder praatte. 'Het is niets persoonlijks. Ik denk dat je een geweldige vent bent en dat zuidelijke accent is absoluut een bonus, maar ik heb geen tijd om te daten. Ik heb tig baantjes en een tiener die ik moet opvoeden.'

'Je ouders zijn niet in beeld?'

Mia slikte de bittere smaak die in haar keel kwam weg. 'Nee, het is alleen Danny en ik. Daarom is daten het laatste waar ik aan denk nu, waarschijnlijk tot Danny is afgestudeerd. Dus ik voel me gevleid, maar ik moet passen.'

Diepe spijt overspoelde haar en dat was vreemd, want ze had elk woord gemeend. Ze had echt geen tijd om te daten. De meeste dagen werkte ze haar eten naar binnen in de bedrijfspick-up tussen twee klussen door. En ze lag meestal om tien uur in bed. Wanneer had ze tijd om zich op te tutten en gezellig te eten met iemand anders dan haar broertje?

De grimmige realiteit van haar leven maakte haar alleen maar

depri, dus ze glimlachte snel en zette een stap in de richting van haar auto. ‘Het was leuk om kennis te maken, maar ik moet er nu vandoor.’

Jackson keek of hij wilde protesteren, maar ze gaf hem geen kans. Ze sprong in de pick-up, zwaaide even en reed weg voor ze van gedachten zou veranderen en zijn uitnodiging aannemen.

Want dat kon ze niet. Ze was niet geïnteresseerd in daten en hoe sexy Jackson ook was, ze wilde ook geen avontuurtje met hem. Seks werd zwaar overschat. Het was eigenlijk behoorlijk saai, als ze eerlijk was. Dus ja, eten met een leuke man die haar ‘snoes’ noemde zat er niet in.

En dat was gewoon weer een van de vele opofferingen die ze zich in haar leven moest getroosten.

***

‘Even voor alle duidelijkheid,’ zei Seth Masterson verbijsterd. ‘Jij wilt een hovenier betalen om onze tuin op te knappen.’

Jackson leunde achterover in de gemakkelijke rieten stoel en hield zijn flesje Bud light op zijn in spijkerstof gestoken knie. ‘Dat klopt.’

‘Omdat je de hovenier leuk vindt.’

‘Uh-huh.’

‘Ook al heb je maar een minuut of vijf met haar gepraat.’

‘Yep.’

‘Je bent niet goed wijs, Texas.’

Hij nam het Seth niet kwalijk dat hij zo verbijsterd leek. Jackson wist dat hij ongelooflijk veel moeite deed om Mia weer te zien en het klonk idioot als je het hardop zei, maar hij kon het echt niet zo laten eindigen. Hij kon de eerste vrouw met wie het sinds tijden klikte niet zomaar laten wegrijden.

De laatste paar maanden had hij weinig geluk gehad wat betreft vrouwen. De pogingen van zijn vrienden om hem te koppelen waren uitgelopen op de rampzaligste dates ooit en gisteravond was de laatste druppel geweest. Hij was thuisgekomen en had een

van zijn blind dates naakt in zijn bed aangetroffen; hij zag haar aan voor een indringer en schoot bijna op het arme kind met zijn 9 mm-pistool. Het was de kers op de waardeloze taart geweest die hij nu al maanden at.

Maar net toen hij vrouwen helemaal had opgegeven, ontmoette hij Mia.

Prachtig, sarcastisch, nuchter en vooral normáál. Dus al grensde zijn gedrag misschien aan stalken, wie kon het hem kwalijk nemen dat hij die vrouw wilde leren kennen?

‘Ik vind het lief,’ zei Seths vrouw toen ze de kleine tuin in liep. Jackson keek naar Seth. ‘Zie je wel,’ zei hij zelfingenomen.

‘Dat zegt ze alleen maar omdat ze wil dat iemand dat oerwoud komt opruimen,’ antwoordde Seth met een vinger naar de overwoekerde tuin.

‘Dat is niet waar,’ protesteerde Miranda. ‘Ik vind het echt fantastisch dat Texas eindelijk iemand heeft ontmoet die hij leuk vindt.’

‘Het werd tijd,’ zei Seth wrokkig. ‘Na al die uit-een-horrorfilm-weggelopen dates neem ik aan dat je het verdient, man.’

Miranda keek naar de twee stoelen waar de mannen in zaten en zuchtte. ‘We moeten meer stoelen kopen,’ informeerde ze haar echtgenoot.

Als antwoord klopte Seth uitnodigend op zijn dij. Miranda liet geen tijd verloren gaan en nestelde zich op zijn schoot, terwijl haar lange haar over een schouder en op Seths blote arm viel.

Terwijl zijn maat een hand op Miranda’s heup legde en die afwezig streelde, probeerde Jackson zijn ogen niet te laten rusten op de zichtbare intimiteit van het stel. Maar verdomme, hij wilde wat zij hadden.

Hij was het zat om vrijgezel te zijn. Al zijn vrienden hadden de vrouw van hun dromen gevonden en wat kreeg hij? Naakte halvegaren die zomaar inbraken in zijn huis en een pijnlijke rechterhand doordat hij zich elke avond aftrok.

Het was tijd om daar verandering in te brengen. Hij wist niet of Mia de ware was, maar hij wist verdomd zeker dat hij haar

weer wilde zien. En hij was ervan overtuigd dat als ze wat meer tijd met hem zou doorbrengen, ze van gedachten zou veranderen over haar niet-datending en met hem zou uitgaan.

‘Ik sta er nog steeds op om de helft van het werk aan de tuin te betalen,’ onderbrak Miranda zijn gedachten. ‘We willen geen misbruik van je maken.’

Jackson wuifde met een hand. ‘Vergeet het maar, snoes. Ik heb jullie nooit een huwelijkscadeau kunnen geven omdat jullie rotzakken besloten de benen te nemen, dus dit is mijn kans om dat recht te zetten.’

Ze leek op het punt te staan om ertegen in te gaan, maar gelukkig stormden twee donkerharige tornado’s het toneel op voor ze iets kon zeggen.

Sophie en Jason, Miranda’s zevenjarige tweeling, stormden door de schuifdeur met een energie waar Jackson om moest grinniken. Hij had geen idee hoe Miranda die twee zo lang alleen had kunnen opvoeden. Zelfs Seth, een marinier die een zware duurtraining had gehad, gaf toe dat er dagen waren waarop hij compleet uitgeput in bed stortte dankzij de energieke kinderen die hij vorig jaar officieel geadopteerd had.

‘Wil je mijn tekening zien?’ Sophies bruine vlechten zwaaiden in het rond toen ze op Jacksons schoot kroop.

Hij sloeg een arm om het meisje en keek naar het verfrommelde stukje blauwe knutselpapier in haar handen.

‘En waar kijk ik naar, schatje?’ vroeg hij lachend.

Ze wees naar de kleine figuurtjes. ‘Nou, dat zijn ik en Jase; zie je, Jase heeft zijn baseballpetje op. En dat is mama in een mooie roze maillot. En dat daar is papa. Ik heb hem rode ogen gegeven, want hij was vanmorgen heel boos omdat we hem wakker hebben gemaakt toen we op zijn hoofd sprongen, maar ik weet niet waarom hij boos werd want het was al bijna middag en niemand mag tot de middag slapen, dat zegt mama altijd.’

‘Dat zegt mama altijd,’ zei Jason, heftig knikkend.

Seth maakte een geërgerd geluid. ‘Ik sliep tot de middag omdat iemand me de hele nacht wakker heeft gehouden. Misschien

moeten jullie mama eens vertellen dat waardeloze tv-series bingewatchen geen productieve hobby is.’

‘Ik zou niet hoeven te bingewatchen als ze niet elke aflevering eindigden met een cliffhanger!’ protesteerde Miranda. Ze wendde zich tot Jackson en zei: ‘Ik volg *Lost*. En ja, ik weet dat ik jaren achterloop, maar ik had nooit tijd om ernaar te kijken toen de serie op tv was.’

‘Ze was op tot vijf uur vannacht,’ momperde Seth. ‘Ik probeerde te slapen maar ze maakte me om de vijf minuten wakker om me te vertellen dat Sawyer zóóóó sexy is.’

Miranda grijnsde. ‘Ik kan er niets aan doen. Ik hou van stoute mannen.’

Jackson moest lachen. Het viel niet te ontkennen dat Miranda de grootste stoute man had binnengehaald. Met zijn verweerde kop, tatoeages en bijdehante gedrag was Seth absoluut ruig te noemen. Maar hij was veel volwassener geworden sinds hij met Miranda getrouwd was en vader van haar kinderen was geworden.

‘Maar goed, ik moet wat aan het eten gaan doen,’ zei Miranda terwijl ze van Seths schoot gleed. Ze keek naar de tweeling. ‘Zin om te helpen?’

‘Yes!’ riepen beide kinderen en weg waren ze, achter hun moeder aan het huis in.

‘Soof noemde je “papa”,’ zei Jackson toen hij en Seth alleen waren. ‘Wanneer is dat begonnen?’

‘Een paar dagen geleden. Jase stelde me voor als zijn vader bij zijn laatste Little League-wedstrijd en sinds die tijd noemen de kids me zo.’

Tot Jacksons verbazing keek Seth een beetje verlegen.

‘Je vindt het geweldig,’ beschuldigde Jackson hem met een grote grijns.

Zijn maat verschoof onhandig en had een lichte blos op zijn wangen. ‘Een beetje.’

Als iemand Jackson twee jaar geleden had verteld dat Seth Masterson, de wijsneus die hij had leren kennen tijdens de Helse

week, zou trouwen met een alleenstaande moeder en de opvoeding van haar kinderen op zich zou nemen, had hij hem ronduit uitgelachen. Maar het kon raar lopen in het leven.

‘Dus je hebt het echt te pakken van die hovenier, hè?’ Zoals gebruikelijk veranderde Seth van onderwerp zodra het gesprek te lastig voor hem werd.

Jackson zuchtte. ‘Ik wel. Maar ze heeft me afgepoeierd.’

Denk je dat ze doet alsof of heeft ze gewoon geen belangstelling?’

‘Neu, ze had belangstelling. Ik weet wanneer een meisje op me valt.’

Seth hinnikte. ‘Misschien ligt ze als je vanavond thuiskomt in je bed en draagt ze alleen maar een cowboyhoed.’

‘En een pistoolholster,’ zei hij met een gefrustreerde zucht. ‘Vergeet de holster niet.’

Nu lachte zijn vriend echt. ‘Fuck, ik had er wat voor gegeven om dat te zien. Ik kan niet geloven dat je je pistool op haar richtte.’

‘Ik dacht dat ze een inbreker was.’

‘Jezus. Dat is puur goud, man.’ Seth grijnsde. ‘Nou, laten we duimen dat deze hovenier die je een stijve geeft niet ook knettergek is. Hoewel ik nog steeds vind dat je gek bent om haar in te huren om onze tuin te doen alleen maar zodat je weer met haar kunt praten.’ Er viel een pauze. ‘Maakt dat een hoer van haar, denk je?’

‘Ik betaal haar niet om met haar naar bed te gaan, eikel. Ik wil gewoon een nieuwe kans om haar mee uit te vragen.’

Seth trok een donkere wenkbrauw op. ‘*Potato, potahto.*’

Jackson rolde met zijn ogen en bracht zijn biertje naar zijn lippen. Prima, misschien ging het inhuren van Mia wat te ver, maar hij wist niet hoe hij haar anders voor zich alleen kon krijgen. Ze was weggereden zonder hem haar nummer te geven; het enige wat hij had was de naam van het hoveniersbedrijf waar ze voor werkte.

Maar aanstaande maandag zou hij iets anders hebben.

Een date.

2

‘Danny, tijd om op te staan!’ Mia sloeg een paar keer met haar vuist op de deur van haar broer voor ze door de smalle gang rende terwijl ze met een haarborstel de klitten uit haar haar trok.

Ze waren aan de late kant, zoals gewoonlijk. Het leek wel of ze ’s ochtends altijd als een kip zonder kop rondrenden. Het hielp niet dat Danny sliep als een blok en onmogelijk wakker te krijgen was zodra hij in zijn remslaap was. Gelukkig had ze nadat ze twee jaar op zichzelf hadden gewoond de moeilijke opgave om hem wakker te krijgen onder de knie gekregen; dat hield in dat hij nog vijf minuten kon blijven dommelen voor ze hem een glas koud water in zijn gezicht gooide.

Ze stormde de kleine keuken van het appartement in, liet de borstel op het kunststof aanrechtblad vallen en stapte op een plastic trapje zodat ze bij de bovenste kastjes kon. God, klein zijn was klote. Met zijn zestien jaar torende haar broertje al boven haar uit.

Een beetje zoals Jackson...

Zuchtend zette ze alle gedachten aan de sexy buurman van haar klanten uit haar hoofd en focuste zich op een pak cornflakes dat ze uit het kastje moest zien te krijgen.

‘Danny!’ gilte ze nog een keer.

Er kwam geen antwoord. Kennelijk was haar broer vastbesloten tot het allerlaatste moment door te slapen.

Normaal kon haar dat niet schelen, maar haar baas stuurde haar vandaag naar een nieuwe klant en ze kon zich niet veroorloven om te laat te komen. Gillian had gisteravond gebeld en gezegd dat de klant speciaal gevraagd had om Mia en niet om de drie andere tuinlieden die werkten voor Color Your Yard. Wat

betekende dat ze een goede eerste indruk moest maken, zeker nu ze in de race was om Gillians positie over te nemen als de baas komend voorjaar de vestiging in Anaheim opende. Als ze Gillian in San Diego zou vervangen kon ze haar tweede baan opzeggen en eindelijk eens een stressvrij leven leiden.

‘Danny!’ riep ze. ‘Ik sta bij de gootsteen en laat nu water in een glas lopen!’

Er klonk een klap, gevolgd door een onderdrukte kreun die door het hele appartement galmde. ‘Ik kom eraan!’

Grijnzend maakte ze een kom cornflakes voor zichzelf en leunde tegen het aanrecht om die leeg te eten. Ze droeg haar standaard ‘hoveniersuniform’, een jeansshort, top, sneakers en een baseballpetje en ze moest toegeven dat ze blij was dat ze een baan had waarbij ze er zo casual kon bij lopen. Ze kon zich niet voorstellen dat ze ergens zou werken waar ze een pak en hakken moest dragen. Dat klonk als pure kwelling.

Ze spoelde net haar kom en lepel af in de gootsteen toen Danny luid geeuwend de keuken binnenstommelde. Zijn groene T-shirt had de kleur van zijn ogen en toonde zijn biceps.

Ergens was Danny in twee jaar tijd veranderd van een broodmager joch in een goedgebouwde jongeman. Hij was veertien toen hij bij haar was komen wonen, een verloren, magere jongen die niets liever wilde dan lang genoeg op één school blijven om football te kunnen spelen. Nu was hij een zestienjarige hartenbreker, zat hij op Madison Highschool en had hij net de felbegeerde basisplaats van quarterback in het schoolteam veroverd. Hij was in de wolken en Mia was dolblij voor hem. Als iemand het verdiende dat zijn dromen uitkwamen, was het haar broertje wel.

‘Eet je ontbijt en snel,’ zei ze tegen hem. ‘We zijn laat.’

‘We zijn altijd laat,’ antwoordde hij terwijl hij een gigantische hoeveelheid cornflakes in zijn kom gooide.

‘Ja en wiens schuld is dat?’

‘De jouwe.’ Hij grijnsde. ‘Als jij verantwoordelijker was als voogd zou je je wekker niet zetten op twintig minuten voor we weg moeten.’

Hij had een punt, maar ze weigerde om hem die genoegdoening te geven en toe te geven dat hij gelijk had. In plaats daarvan stak ze haar tong uit en zei: 'Als ik zo'n slechte voogd ben, ga dan gerust je gang en doe het zelf. Je zou geen dag overleven zonder mij, vriend.'

Danny slikte voor hij berouwvol glimlachte. 'Je hebt helemaal gelijk. Ik moet er niet eens aan denken om mijn eigen was te doen.'

Vijf minuten later stormden ze de deur uit en liepen de drie trappen af en door de smalle hal van hun gebouw. De parkeerplaats van de huurders was achter het huis en Mia's werkpick-up stond daar op hen te wachten toen ze in de vroege ochtendzon verschenen.

Een minuut later waren ze op weg en hadden hun gebruikelijke ochtendstrijd over de radiozender. Uiteindelijk gaf ze het op en liet Danny luisteren naar zijn waardeloze hip-hopzender. Ze hoefde het sowieso maar tien minuten te ondergaan.

'De openingswedstrijd van dit seizoen is vrijdag,' zei Danny.

'Ja, Daniël, dat weet ik. Je hebt het me pas tig keer verteld.' Ze zette haar rechterraichtingaanwijzer uit en ging naar de andere rijstrook met haar ogen op de weg.

'Je komt toch wel, hè?'

'Natuurlijk. Ik zou het niet willen missen.'

Een blik opzij onthulde de blijde uitdrukking op zijn gezicht. Het maakte niet uit hoeveel ze kibbelden en hoe vaak hij haar ervan beschuldigde dat ze irritant was, ze wist dat haar broer van haar hield en wanhopig veel behoefte had aan haar goedkeuring.

Sinds hij bij haar was komen wonen had Mia geprobeerd het rolmodel te zijn van de ouder die hij zijn hele leven gemist had. Ze hielp hem met zijn huiswerk, ging naar al zijn wedstrijden en naar elke ouderavond. Ze was zesentwintig, veel te jong om de moeder van een tiener te zijn, maar ze had haar situatie geaccepteerd. Je moet spelen met de kaarten die het leven je toebedeelt en ze had er geen spijt van dat ze de moederrol op zich genomen had. Als iemand een normaal leven verdiende, was het haar broer wel.

‘Hoor eens...’

Danny’s aarzelende stem maakte dat haar haren overeind gingen staan. Toen ze opzijkte en de behoedzame uitdrukking op zijn gezicht zag, werd ze nog ongeruster.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Ik wil je dit zeggen zodat je niet overdonderd bent als ze daadwerkelijk komt, maar...’

Mia’s schouders werden strak. Shit. Ze wist precies waar dit heen ging.

‘Hm...’ Danny schraapte zijn keel. ‘Maar ja, ik heb mam gisteren gemaaild om haar te vertellen over de wedstrijd. Snap je, voor het geval ze in de stad is of zo en... hm... snap je... ons wil komen bezoeken.’

Een zucht zo groot als de staat Californië stakte in Mia’s keel. Naast duidelijk ongemak was er ook een sprankje hoop in de ogen van haar broer. Verdomde hoop. God. Die vrouw zou moeten rotten in de hel voor alles wat ze dit kind had aangedaan.

‘Juist,’ zei Mia op ingehouden toon. ‘Luister... ik snap waarom je... ik bedoel, ik weet dat je wilt...’ Uiteindelijk liet ze de zucht ontsnappen, op zoek naar woorden. ‘Verwacht er niet te veel van, lieverd. Ze...’

Gaat niet komen, maakte de stem binnen in haar de zin af.

Danny haalde zoals tieners dat doen onverschillig zijn schouders op. ‘Ik weet dat ze niet komt opdagen. Ik wilde alleen dat ze wist van de wedstrijd, oké?’

Mia knikte. ‘Oké.’

Daarna leunde haar broer naar voren en draaide aan de volumeknop. Een rapnummer galmde uit de speakers, met een bas zo zwaar dat de hele pick-up trilde, maar Mia deed er niet moeilijk over. De stemming was somber geworden, een normaal verschijnsel als ze over hun afwezige moeder spraken.

Madison Highschool kwam in zicht en Mia stopte de pick-up voor de school. Ze draaide zich om naar Danny met een gepijnigde glimlach.

‘Een fijne dag, broertje. Je moet werken na de training, toch?’

‘Ja. Tot later, Mia.’

Hij sprong eruit en sloeg de band van zijn rugzak over een schouder en stooft toen over het grasveld naar de trappen aan de voorkant van het stenen gebouw. Terwijl ze hem door de deuren zag verdwijnen kwam er een golf van verdriet over haar. Hij was zo’n goed joch. Slim, lief, getalenteerd.

Hun moeder was een verdomde idioot dat ze hem in de steek had gelaten.

Terwijl ze haar verontwaardiging inslikte racete Mia weg bij de school. Ze had precies twintig minuten om bij haar nieuwe werkplek te komen, maar er was verrassend weinig verkeer toen ze over de brug naar Coronado reed.

Het idyllische eiland was zo klein dat ze in een mum van tijd bij haar bestemming was. Ze was zelfs vijf minuten te vroeg toen ze de motor uitzette voor een mooi wit huis met een onverzorgd grasveld ervoor en een vierdeurs sedan op de oprit.

Al haar gereedschap lag achterin, maar ze liet het in de pick-up en liep naar de voordeur. Het had geen zin om spullen mee te slepen tot ze wist wat de klanten van haar wilden.

Ze tilde haar hand op om aan te bellen toen de deur openzwaaide en een knappe brunette, gekleed in zwarte legging en een felroze T-shirt tevoorschijn kwam.

‘Hoi!’ zei de vrouw en ze klonk buiten adem. ‘Ben jij Mia?’

Ze knikte en stak haar hand uit. ‘Dat ben ik. Dan ben jij vast Miranda?’

‘Yep.’

Terwijl ze handen schudden verschenen er twee kinderen bij Miranda’s voeten die Mia opnamen.

Ze moest lachen toen zij ze zag. De kinderen waren een uiterst schattig evenbeeld van hun moeder met hun donkere haar en grote bruine ogen.

‘Ga jij onze tuin mooi maken?’ riep het meisje.

‘Ik ga het proberen,’ antwoordde Mia vrolijk.

‘Kun je een honkbalveld in de achtertuin aanleggen?’ vroeg het jongetje, net zo enthousiast.

Ze onderdrukte een lach. 'Ik denk het niet, jochie. Tenzij jullie tuin net zo groot is als het Yankee-stadion.'

De jongen slaakte een diepe zucht. 'Dat is hij niet.'

'Dan hebben we pech, denk ik.'

De moeder van de kinderen leek zelf ook moeite te doen om haar lachen in te houden. 'Ik zet de kids even in de auto. Ik ben zo terug.'

Het drietal liep naar de sedan en nadat Miranda de kinderen had geïnstalleerd, haastte ze zich terug naar het bordes. Ze had een grappige uitdrukking op haar gezicht toen ze Mia bestudeerde.

Zo lang dat Mia zich onprettig begon te voelen.

'Je bent veel knapper dan ik verwachtte,' zei Miranda.

Eh.

Oké.

Ze probeerde haar verwarring te verbergen, maar slaagde er niet in. 'Bedankt? Jij ziet er ook geweldig uit...?'

De brunette lachte. 'Sorry. Ik realiseer me net hoe eng dat klonk. Maar je bent echt knap. Je hebt prachtige ogen.'

Okeee.

Mia keek steels naar Miranda's linkerhand en zag meteen de trouwring, wat het hele gesprek nog raadselachtiger maakte. Ze kreeg niet het gevoel dat Miranda haar probeerde te versieren, maar vrouwen zeiden meestal niet tegen andere vrouwen dat ze knap waren en 'prachtige ogen' hadden.

Of wel?

Jee, misschien had ze echt het contact met de buitenwereld verloren.

'Hoe dan ook, laten we snel naar de achterkant gaan zodat ik je kan laten zien wat ik met de tuin wil,' zei Miranda, zich schijnbaar onbewust van Mia's gedachten. 'O, en mijn man zou rond het middaguur thuis moeten komen, dus schrik niet als er een grote, ruige vent opduikt. En misschien zie je ook...'

Toen Miranda abrupt stopte, trok Mia haar wenkbrauwen op. 'Misschien zie ik ook...?'

Na een paar seconden haalde de brunette haar schouders op met een vreemde uitdrukking in haar ogen. 'Niets. Laat maar.'

Oké, er was iets raars aan deze hele situatie. Mia had geen idee wat het was, maar ze had het gevoel dat ze werd... werd wat? Beetgenomen? Versierd? In een seksueel samenzijn werd gelokt met een hete brunette terwijl haar man toekeek?

Doe niet zo paranoïde. Ze hebben je ingehuurd om hun tuin te doen.

De vermaning stelde haar maar voor circa negentig procent gerust.

De andere tien procent hield vol dat een lesbische verleiding voor de ogen van Miranda's 'grote, ruige' man niet helemaal uitgesloten was.

***

Na een lange duikgroepstraining die om vier uur 's ochtends was begonnen, snakte Jackson ernaar om de basis te verlaten. Hij trok razendsnel zijn gewone kleren aan en wilde net de kleedkamer uit lopen toen zijn commandant binnenkwam.

Luitenant-ter-zee Thomas Becker was nog net zo intimiderend als toen Jackson hem drie jaar geleden voor het eerst zag. Hij had de bouw van een actieheld, gemillimeterd bruin haar en een paar intense ogen die je altijd het gevoel gaven dat je betrapt was met je hand in de koektrommel. Maar ja, als het om Jackson en zijn teamgenoten ging had Becker waarschijnlijk gelijk om altijd achterdochtig te moeten zijn. Hij had hen meer dan eens uit de nesten moeten helpen sinds ze in zijn team zaten.

'Wacht even,' blafte Becker terwijl hij naar Jackson wees.

Jackson kreeg een gevoel van ongerustheid, tot hij besepte dat Beck niet alleen hem bedoelde; Seth, Dylan en Cash stonden ook op de visuele radar. De vier mannen wisselden een bezorgde blik toen hun commandant zijn armen over zijn stevige borstkas sloeg en ieder van hen nors aankeek.

'Ik wil jullie alleen maar laten weten dat we volgende week